

UNDIR FYRA EYGUM

Skulu vit steðga við grindadrápi?

Neil Eg elski at eta grind, og grindadráp er ein góð siðvenja.

Hvør er størsta fyrimyndin?

– Norski heimsmeistarin í bringusvimjing Alexander Dale Oen, sum doyði fyri tveimum árum síðani av einum hjartatilburði. Eg kendi hann væl, og hann var sera áhugaður í mínari svimjing. Alexander veitti mær íblástur um, hvussu mann sum svimjari kann njóta lívið samstundis sum mann er yrkissvimjari.

TJÓÐARHETJAN IÐ SNÁVAÐI OG REISTI SEG

3 august 2012, London. Hann var til reiðar – tjóðarhetjan Pál Joensen. Til reiðar at gera størsta bragdið í føroyskari ítróttarsøgu. Hetta var løtan, Pál, Jón Bjarnason og føroya fólk høvdu bíðað eftir í fleiri ár – løtan, tá hann skuldi svimja seg í OL-finaluna á 1500-metrum. Men tjóðarhetjan snávaði. Pál bleiv nummar seytjan. Langt frá einari finalu og heiðursmerki. Tvey ár seinni stendur Pál við tveimum EM-silvurheiðursmerkjum. Tjóðarhetjan hevur reist seg

Marita á Rógvi Johansen

Klokkan er 9:30 á Bellahøj Svømmestadion í Brønshøj, og her byrjaði dagurin klokkan 07:00. Inni í teirri kókandi svimjihøllini kann ein hóma dansku svimjistjórnnar – Jeanette Ottosen, Rikke Møller Pedersen og Pernille Blume. Men millum hesar stjørnnar, svimur Pál Joensen. Einsamallur hani millum hønurnar. Okkara Pál Joensen, ið hevur sett Føroyar á heimskortid. Tá Pál verður spurður um, hvør drívmegin er handan hørðu venjingina í lötuni, er svarið greitt: OL 2016 í Rio.

– Tað gongur øgiliga væl, sigur kendasti vágbingur í Føroyum, ið er bæði lítillátin og eyðmjúkur. Vágbingurin, ið júst hevur vunnið tvær EM-silvurmedaljur og er væl ávegis at svimja seg til enn eina OL-luttøku. Hesuferð í Rio. Vit sessast við eitt borð í forhøllini. Tey 27-hitastigi í sjálvari svimjihøllini var ein alt ov heitur biti at gloypa hjá undirritaðu. Vit spola

tíðina tvey ár aftur – til OL-vónbrotið í 2012.

OL, OL, OL

Tað sæst væl á Páli, at OL 2012 ikki er tann hendingin, honum dámar best at tosa um. Hann heldur ein steðg, áðrenn han byrjar at greiða frá tíðini uppundir kappingina.

– Eg hevði øgiliga góða og miðvísa venjing í 2012, men sálarliga brúkti eg øgiliga nógv orku at hugsa um OL. Eg hugsaði óvanliga nógv um at kýta meg til venjingarnar uppundir kappingina. Eg kýtti meg so nógv, at eg enntá byrjaði at hugsa, at eydnaðist OL ikki til fulnar, fór alt arbeiðið at vera til spillis. Eg haldi, at tað bleiv ov nógv,

Umframt, at Pál nýtti nógv orku at hugsa um OL og framtíðuna, fóru aðrar broytingar eisini fram. Pál fór frá at venja einsamallur í svimjihylinum í Vági saman við Jón og einum stoppuri til at venja saman við danska Mads Glæsner og tunesiska

Oussama Mellouli á longum venjingarlegum. Mellouli var enntá fyrrverandi heimsmeistari og OL-vinnari, og tískil fekk Pál harða mótstøðu til hvørja venjing.

– Mær dámdi væl at venja saman við øðrum, sum nýttu eins nógv orku at venja og eg. Eg sá alt frá einum øðrum sjónarhorni. Men møguliga hendu ov nógv broytingar í einum, sigur Pál, meðan hann leggur armarnar aftur um høvdið. Undir høgra armi hómar mann fimm ringar, ið mynda teir fimm heimspartarnar. Eisini kendir sum OL-ringarnir.

Vónbrotið í London

Nærum hvørt húsarhald í Føroyum sat til reiðar frammanfyri skerminum, tá tjóðarhetjan skuldi svimja innleiðandi umfarið í London, eins og tað hoyrdist, at Summarfestivalurin fór at senda beinleiðis, um Pál svam seg í OL-finaluna. Hóast stuðulin frá føroya fólki hevur verið treytaleysur í mong ár, kendi Pál einki

trýst, hóast hann fyrri langari tíð síðani varð skýrdur tjóðarhetja.

– Eg kendi ikki stuðulin sum eitt trýst. Kanska kendi eg økta áhugan, tí eg skuldi svimja í eini OL-kapping, men eg haldi ikki, at hetta ávirkaði meg neiligt.

Eftir fyrstu 500 metrararnar í innleiðandi umfarinum á 1500 metrum, kendi Pál á sær, at hann hevði tamarhald á støðuni. Men eftir 500 metrar hevði hann ikki styrkina at fylgja við Sun Yang, sum var favorittur at vinna 1500-metra teinin. Men tá so Mellouli eisini fór framvið, brast vónin.

– Eg var skelkaður, og eg misti evnini at kýta meg til fulnar. Tá eg kom á mál var eg harmur um úrslitið.

Pál og Jón vóru ikki teir einastu, ið vóru skelkaður. Dansku miðlarnir borðreiddu stundisliga við einum dómi:

– Pál skuffede fælt

– Pál floppede fælt

Hvussu kundi hetta henda? Var spurningurin, dansku miðlarnir settu. Júst tíðindaflutningurin hjá dansku miðlunum var ikki nakað, sum Pál hugsaði um tíðina eftir vónbrotið.

– Eg vildi bert skola hesa upplivingina av mær og koma víðari. Eg trongdi til hvíld, tí eg kendi meg útbrendan. Eftir OL svam eg ikki í trýggjar vikur, og tað er longsti steðgurin, eg nakrantíð havi hildið.

Eftir ein uppibornan steðg fór Pál beint í hernað við at skola OL-upplivingina av sær og reisa seg. Hann flutti til Keyptmannahavnar og byrjaði at venja fast við danska landsliðinum, men hugurin at svimja var ikki hin sami eins og áður.

Vegurin til uppreisnina

Tíðin eftir OL var eitt tungt tíðarskeið fyri Pál. Hann hevði mist hugin at svimja, og yvirskotið var ikki at hóma hjá arbeiðssama vágbinginum. Tó megnaði hann at gerast nummar trý á 1500